

Odricanje

"Pođi za mnom!" A on će mu:
"Dopusti mi da prije odem i pokopam oca." Reče mu: "Pusti neka mrtvi pokapaju svoje mrtve, a ti idi i navješćuj kraljevstvo Božje."

16.07.2014.

U Evandjelju svetoga Luke čitamo (9:59-61): „Drugomu nekom reče: "Pođi za mnom!" A on će mu: "Dopusti mi da prije odem i pokopam oca." Reče mu: "Pusti neka mrtvi pokapaju svoje mrtve, a ti idi i navješćuj kraljevstvo Božje." I neki

drugi reče: "Za tobom ću, Gospodine, ali dopusti mi da se prije oprostim sa svojim ukućanima." Reče mu Isus: "Nitko tko stavi ruku na plug pa se obazire natrag, nije prikladan za kraljevstvo Božje."

Pojedini ulomci preuzeti iz homiliji svetog Josemarije mogu nam pomoći razmatrati o kreposti nenavezanosti.

Može se reći da je naš Gospodin na očigled svoga poslanja koje je primio od Oca, živio iz dana u dan, kao što nam je savjetovao u jednoj od svojih najsugestivnijih pouka koje su izašle iz njegovih božanskih usta: „Ne brinite se tjeskobno za svoj život: što ćete pojesti, niti za svoje tijelo: u što ćete se obući, jer je život vredniji od hrane, a tijelo od odijela. Promatrajte gavrane! Niti siju niti žanju, nemaju ni smočnice ni žitnice, Bog ih hrani. Koliko ste vi vredniji od ptica! (...) Promotrite kako rastu ljiljani. Oni se ne trude i ne predu. A ja vam kažem

da se ni Salomon u svoj raskoši svojoj ne obuče kao jedan od njih. Ako Bog tako odijeva travu u polju koja danas jest, a već sutra se baca u peć, koliko će više vas, malovjerni.“

Gospodari stvorenoga

Koliko briga koliko jada bi nam bilo uštedeno kad bismo – jaki u vjeri! – imali više povjerenja u Božju providnost i kad bismo bili uvjereni u tome da nam Bog pomaže i da njegova pomoć ne izostaje. Onda nas više ne bi mučile tolike brige koje su prema jednoj Gospodinovoj misli svojstvene poganima ovoga svijeta, svima dakle koji nemaju smisla za nadnaravnost.

Želio bih vas u povjerenju kao prijatelj, svećenik, otac prisjetiti da smo mi kroz milosrđe Božje djeca ovoga Našega Oca koji je svemoguć i koji stanuje u nebu kao i u nutrini našega srca;

istodobno bih želio užigosati u vašu pamet, da mi na našem zemaljskom putu imamo razloga za optimizam, duša je oslobođena od toliko tobože neophodnih stvari, *jer vaš Otac zna da vam je to potrebno*, i On će se za sve pobrinuti.

Vjerujte mi: samo tako ćemo živjeti kao gospodari stvorenoga svijeta i izbjegnut ćemo ono tužno robovanje u koje mnogi padaju, jer zaboravljaju da su djeca Božja i revno planiraju sutrašnjicu ili kasnija vremena, koja možda neće ni doživjeti.

Vlastito iskustvo

Dozvolite mi da vam još jednom otkrijem jedan djelić svog osobnog iskustva. Pred vama otvaram svoju dušu u prisutnosti Božjoj i apsolutno uvjeren u to, da nisam uzor, već jedne tralje, nesposobno i gluho oruđe, kojim se Bog poslužio da bi se jasno primijetilo kako On može čak i nožicom od stola savršeno pisati.

Time što vam pričam o sebi ne pada mi ni izdaleka na pamet da svojim djelima pripišem i najmanju zaslugu; a još manje bih vas primoravao da pođete putem kojim je Učitelj mene poslao; jer može biti da On od vas to ne traži što je meni tako jako pomoglo da slobodno radim na Djelu Božjem kojemu sam posvetio čitav svoj život.

Budući da sam vlastitim rukama opipao, vlastitim očima vidio, dajem vam slijedeću garanciju: Ako se prepustite božanskoj providnosti, ako se prepustite njezinom svemoćnom zagrljaju, onda nam nikada neće nedostajati sredstva da biste služili Bogu, Svetoj Crkvi i dušama, a da pritom ne biste morali zanemariti svoje dužnosti. I vi ćete uživati onu radost i onaj mir, kakav svijet ne može dati, mundus dare non potest, i kakav ne može dati ni posjedovanje svih zemaljskih dobara.

Od početka Opusa Dei godine 1928. – nisam imao nikakvih materijalnih sredstava pomoći – nikada osobno nisam raspolagao niti s jednom jedinom paricom; nisam se niti miješao u privredna pitanja, koja se sasvim razumljivo pojavljuju, čim se ljudi od krvi i tijela – dakle ne anđeli – uhvate u koštac s nekim zadatkom i za djelotvorni pothvat ustrebaju materijalna sredstva.

Opus Dei je uvijek trebao velikodušnu pomoć mnogih ljudi da bi podržavao svoja apostolska djela; i mislim da će do kraja vremena uvijek tako bit. Jer, s jedne strane ovakvo djelovanje nikada ne donosi zaradu, a s druge strane povećava se i broj suradnika i učinak moje djece, ako je tu ljubav prema Bogu, apostolat se proširuje, a umnaža se i potražnja za našim apostolskim djelovanjem.

Zato su se moja djeca ponekad morala smijati, kad sam ih, nakon što sam ih žustro poticao na vjernost radi milosti Božje, u istom dahu poticao da se samosvjesno suoče s Bogom i da Ga mole za više milosti i za više novca, za zveckajuće kovanice, koje su tako prijeko potrebne.

Radnici, službenici, studenti...

Prvih godina nedostajale su nam i najpotrebnije stvari. Privučeni Božjim plamenom oko mene su se skupljali obrtnici, službenici, studenti... Oni nisu ništa znali o našem siromaštvu i našim potrebama, jer smo u Opusu Dei s nebeskom pomoću uvijek pokušavali da radimo tako, da žrtva i molitva budu obilne i nevidljive.

Kad sada gledam u vrijeme unazad, moram Bogu zahvaljivati iz svega srca: kakvu li smo sigurnost osjećali u sebi! Znali smo da moramo samo

tražiti kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a sve drugo će nam se nadodati. Mogu vam potvrditi da ni jedna apostolska inicijativa nije izostala zbog nedostatnih materijalnih sredstava: u pravi trenutak pobrinula se jednostavna Božja Providnost našega Oca na ovaj ili onaj način za sve potrebno, tako da nam bude jasno da On uvijek *dobro plaća*.

Želite li uvijek ostati gospodari nad samima sobom, onda težite da ostanete lišeni od svega, bez straha, bez oklijevanja, bez srdžbe. Vi ćete kod ispunjenja svojih osobnih i obiteljskih dužnosti upreći bez sumnje sva zemaljska sredstva s čistom namjerom i pritom na to misliti da tako služite Bogu, njegovoj Crkvi, vašoj obitelji, vašem vlastitom zanimanju, vašoj zemlji i cijelom čovječanstvu.

Neka vam bude uvijek pred očima da uopće ne igra ulogu to da li netko ovo ima li ono nema, već je sve u tome da se mi ponašamo u suglasnosti s našom kršćanskom vjerom, koja nas uči da su stvorene stvari samo sredstva. Čuvajte se dakle varave iluzije da u sebi vidite nešto konačno:“ Ne sabirite sebi blago na zemlji, gdje ga izgriza moljac i rđa; gdje lopovi prokopavaju zidove i krađu ga! Nego sabirite sebi blago na nebu, gdje ga ni moljac ni rđa ne izgriza, gdje lopovi ne prokopavaju zidova i ne krađu! Jer gdje ti je blago, tu će ti biti i srce.“

Ako netko svoju sreću traži isključivo u stvarima ovoga svijeta, on vrši nasilje nad njihovom pravom upotrebom i razara od Stvoritelja željeni red. Ovdje sam postao svjedokom pravih tragedija. Srce, žalosno i nezadovoljeno hodi putevima na kojima ne prestaje nezadovoljstvo i već na zemlji

postaje rob, žrtva upravo onih dobara, koja je čovjek nebrojenim mukama i odricanjima mogao sakupiti.

Gdje nema mjesta za Boga

Prije svega vas molim: nikada ne zaboravite da Bog ne može stanovati ni u jednom ljudskom srcu koje je zaglibilo u nesređenoj, niskoj, besmislenoj ljubavi. Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu! Zato se moramo prikloniti jednoj ljubavi, koja nas čini blaženima (...) naime da svoju potrebu za bogatstvom upravimo prema nebu.

S ovim riječima ne želim na tebe tako utjecati da se odrekneš da ispunjavaš svoje dužnosti i da zastupaš tvoja prava. Nasuprot: za nas bi povlačenje na toj fronti značilo da se mi na

kukavički način sklanjamo s puta borbe za svetost u koju nas je pozvao Bog.

Zato tebe savjest obavezuje da naročito u svom poslu sve poduzmeš, da tebi i tvojima ništa ne manjka što je primjereno životu u kršćanskom dostojanstvu. Ne budi tužan i nemoj se opirati ako

jednom budeš morao na vlastitom tijelu osjetiti teret nevolje; međutim – ponavljam – zauzmi se svim čestitim sredstvima da prebrodiš takvu nevolju, jer sve drugo bi bilo kušanje Boga.

A dok se boriš, ne zaboravi: omnia in bonum! – pridonosi dobru onih koji Boga ljube, i nevolja i siromaštvo. Odsada se privikni na to da mala ograničenja radosno snosiš: neugodnosti, hladnoću, vrućinu, odricanje nečega što ti je potrebno, nemogućnost da se odmaraš kako i gdje ti se hoće, glad, samoću,

nezahvalnost, nerazumijevanje,
klevetu...

Nošenje tereta svojih bližnjih

Mi smo ljudi u svijetu, obični kršćani u krvotoku društva. Gospodin želi da upravo usred svojeg zanimanja djelujemo sveto i apostolski. On želi da se mi sami u poslu posvetimo, da posvetimo svoj rad i da drugima pomažemo da se kroz rad posvete.

Budite uvjereni u to da na vas Bog u vašoj okolini čeka, kao otac koji ljubi, kao prijatelj koji ljubi. I neka vam osim toga bude jasno značenje vašeg odgovorno obavljenog posla: on nije samo

sredstvo za uzdržavanje vašega života, već i neposredna služba na unapređenju društva, nošenja tuđeg tereta i prilika da se podupiru lokalne i svjetske inicijative koje su posvećene blagostanju pojedinih

ljudi i čitavim narodima koji žive u
bijedi.

Preuzeto iz homilije „Odricanje“
objavljene u knjizi *Prijatelji Božji*

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/odricanje/](https://opusdei.org/hr-hr/article/odricanje/) (30.03.2025.)